

La Pegatina: «Al Japó els fans ens rebien amb bombons amb les nostres cares»

Entrevistem el cantant del grup, Adrià Salas, amb motiu dels 10 anys de la sortida del seu primer disc, 'Al carrer' | El grup ha enregistrat les cançons de nou amb col·laboradors de renom



La Pegatina | Bernat Almirall

La Pegatina està de celebració: enguany es compleixen 10 anys de la sortida del seu disc de debut, 'Al carrer' (autoeditat, 2017), i la banda l'homenatja en un exercici de nostàlgia i rodejada de bons amics. Els de Montcada i Reixac tornen a prendre els carrers per enregistrar les cançons d'aquell disc en acústic i acompanyats de còmplices propers, com **Aspenat**, **Doctor Prats**, **Che Sudaka** o **Green Valley**. Els vídeos es podran veure el dissabte 8 de juliol en *streaming* a través del Facebook (<https://www.facebook.com/lapeгатina/>) del grup, i just després, cada dilluns els aniran penjant al seu web. A més, tocaran a l'Acampada Jove (<http://acampadajove.cat/>) el 13 de juliol en un concert on s'esperen sorpreses. Hem parlat amb el cantant del grup, Adrià Salas, per recordar els primers passos de la banda.

Vau començar tocant al carrer i en llocs insòlits, com els busos nocturns de Montcada, fins que Al carrer (autoeditat, 2007) va ser la vostra primera referència. Com és mirar enrere?

ADRIÀ SALAS: A mi m'ha passat súper ràpid, és com si el temps no hagués avançat. Nosaltres vam començar a tocar ara fa 14 anys, i ens en vam passar quatre sense treure cap disc. Abans els grups feien això, es tocava molt i quan feies un disc ja estaves molt rodat. Ara quasi que treus

el disc i després és quan et poses a fer concerts. Quan vam publicar *Al carrer*, la idea original era fer una maqueta amb alguns temes que teníem, però **Che Sudaka** ens van dir que féssim un disc, que així podríem tocar més i tindríem més credibilitat. Jo recordo com va sortir cada cançó: és el que passa al principi, tot està a flor de pell i et queda cada detall. A més, recordo que ensenyava a tothom el disc en un discman que tenia, em vaig posar molt pesat amb el tema.

Com vas viure l'època dels primers passos?

A.S: Érem uns nois amb molta il·lusió. Teníem la nostra pàgina web feta en un lloc gratuït, l'adreça era 'lapeгатina.es.mn'. Vam fer el disc, i quan el vam anar ensenyant totes les discogràfiques ens van dir que això no funcionaria. Però nosaltres teníem moltes ganes que la gent l'escoltés, que d'aquesta negativa en sortís una oportunitat. Fèiem concerts a les nostres respectives universitats, algun bolo al London Bar... I recordo totes les petites anècdotes: quan van arribar els primers discos va ser un dia que teníem un concert a Les Enfants. I quan van arribar les primeres samarretes estàvem tocant a la sala Salamandra 2 de l'Hospitalet de Llobregat, que ara tanca.

El disc va ser un èxit immediat. Milers de descàrregues, premis, tocar a la Telecogresca el 2008... Fins i tot vas començar a cridar l'atenció al Japó!

A.S: El fet és que el 2008, després de cinc anys de grup i amb el disc a sota el braç, tot era resultat del boca-orella. No sortíem a cap mitjà, i quan al concert 200 vam omplir la sala Apolo - vam ser el primer grup autogestionat que ho va fer-, ningú sabia com havia passat, allò. El cert és que tot va ser gràcies a un públic molt fidel. A partir d'allò vam poder aspirar a més, i entre altres coses vam fixar per Kasba Music. Però al principi, vas lluitant per compensar la falta de promoció que tens.

Al principi les xarxes socials van ser les grans aliades. Diríeu que va ser Facebook qui us va portar a Tòquio?

A.S: Què va! Segur que no. De fet, llavors hi havia un web que es deia Radiochango, que englobava el mestissatge que es feia a França, Espanya i Itàlia. Els requisits per entrar-hi eren que havies de tenir un disc i haver fet un cert nombre de concerts. I mira que eren amics nostres, però ens deien que les normes eren iguals per a tothom! El cas és que Radiochango venia discos al Japó, i després Kasba (el nostre segell en aquell moment) també. Així que el primer cop que vam anar allà, el 2011, ja hi havíem venut 3.000 còpies i hi teníem fans. Ens van rebre amb bombons amb les nostres cares, i algunes coses molt friquis.

Ja al primer disc teníeu Manu Chao, Che Sudaka, Alguer Miquel de Txarango i Gambeat entre els vostres col·laboradors. Teníeu un projecte que cridava l'atenció?

A.S: Gens, tothom estava funcionant al màxim i nosaltres érem els xavalins. En aquella època hi havia **Dusminguet**, **Amparanoia**... Però nosaltres teníem 17 o 18 anys i érem a tot arreu, anàvem a totes les festes amb la guitarra, i ens donaven suport perquè ens notaven les ganes. Quan el Rubén va anar a ensenyar el disc al **Manu Chao**, ell se'l va endur a casa i el va reformular a l'estudi, amb la qual cosa va acabar produint una cançó. De fet, el primer cop que el Rubén va pujar a l'escenari va ser amb **Manu Chao**, gràcies al Leo de **Che Sudaka**. Va ser molt emotiu. Pel que fa a **Gambeat**, el nostre baixista ens va deixar a mitja gravació, i ell, que estava gravant amb **Manu Chao** a l'estudi del costat, ens va dir que en dues hores ens ho podia gravar tot. I amb l'Alguer Miquel (**Txarango**) ens coneixíem de feia temps, quan ell vivia a sobre del bar Mariachi, a Barcelona. Ells estaven a punt de muntar **Txarango**, que aleshores es deia **La Fàbrica de Flores**.

Per celebrar-ho heu gravat uns vídeos en directe amb diversos amics i col·laboradors en llocs emblemàtics de Montcada i Barcelona. És la vostra tornada *Al carrer*?

A.S: Aquest és un disc que ens estimem molt, l'inici de tot, per això hem tingut la idea de fer-li un

homenatge. Tocar les cançons en directe recordant-ho tot era un exercici nostàlgic molt xulo, i per això volíem fer-li un homenatge amb alguns col·legues amb qui encara no havíem col·laborat mai i amb qui ens veia de gust. Entre ells hi ha grups d'aquella època, com **Las Migas** o **Aspencat**, o fins i tot **Doctor Prats**, que aleshores eren **Cayo Malayo**. Després hi ha gent amb qui sempre hem tingut contacte, com el **Rafa Pons** o el Chiki Lora de **Canteca de Macao**. I amb **Green Valley** hem fet col·laboracions en directe recentment, i volíem gravar alguna cosa.

Heu col·laborat amb gent musicalment propera a vosaltres, però després heu trobat artistes que provenen més de l'indie, com Carlos Sadness o Ramon Mirabet. La unió fa la força?

A.S: Al **Ramon** el coneixem de quan ell acabava de gravar el primer disc amb el **Marc Parrot** als estudis Grabaciones Silvestres, i nosaltres tot just entràvem. Li vam preguntar què era això que sonava tan bé, i a partir d'aquí el vam trucar sense coneixe'l de res, i som amics des de llavors. Amb el **Carlos Sadness** vam coincidir quan vam fer un vídeo en acústic amb **El Niño de la Hipoteca**, i va venir quan vam fer una versió de "¡Qué electricidad!" a la sala Razzmatazz. A més, hem coincidit amb ell últimament tocant a Mèxic. Creiem que l'estil és indiferent, el llenguatge més universal és la música i pots col·laborar amb qui vulguis del món.

La setmana vinent toqueu a l'Acampada Jove. Hi haurà sorpreses?

A.S: De fet toquem amb **Aspencat** i **Doctor Prats**, que són dos dels grups que col·laboren amb nosaltres en aquests vídeos. La veritat és que hem de veure si tenim temps d'organitzar alguna cosa, perquè estem tots de gira i costa, però jo crec que trobarem la manera.